

## ΟΠΩΣ ΦΥΣΑΕΙ

Όπως φυσάει  
Κι ὄθε τὰ γέφυ,  
Ἐκεῖ σφύρει  
Καὶ κεῖ θωράει.

Κι' ὄπου σφύρει,  
Στρέφει μέ νάζι  
Κι' ἀναστενάζει.—  
Γιὰ δὲς πῶς ξέφει

Πάντα νὰ δείχτει,  
Ἦθε τὰ γέφυ,  
Τὸ θεῖο τὸ χέρι  
Τοῦ ἀνεμοδείχτη!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

## ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΡΕΛΛΑΣ

Στὸ Σπύρο Τσάκωνα

Ἄφου διάβασε, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του, εἰσαξ  
μὲ τὸ χέρι τὰ μακρὰ μαλλιά του καὶ κοτάρωντας τὸν μ' ἕνα  
βλέμμα ἀνυπόμονο τὸν ρώτησε.

— Ἔ! πῶς σὰς φάνηκε τὸ διήγημά μου;

— Καλοῦται!... ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος στραβίζοντας  
τὸ προσωπὸ του, σὰ νὰ τοῦ ἔδειχνε πῶς δὲν ἦτανε καὶ πολὺ  
εὐχαριστήμενος.

— Καλοῦται; ἔ!... καλοῦται!... ἔκανε μηχανικῶς  
κουνώντας τὸ κεφάλι του καὶ κίρρωσε τὸ βλέμμα του σὲ  
μιὰ μεγάλη κορμασμένη στὸν τοῖχο εἰκόνα, ποῦ ἀπ' τὴν  
πολυκαιρία εἶχε πιά ξεθωριάσει καὶ ἔπειτ' ἀπὸ λίγο πρό-  
σεσε: ὥστε εἶναι γιὰ πέταμα; δὲν ἀξίζει τίποτα; ἔ!...  
καὶ ξεκολοῦθοσε νὰ κουνῆ ἀσυνείδητα τὸ κεφάλι του, μὴ  
δὲν τὸν ἄρρησε νὶ προσηρήση ἀκόμα καὶ μὲ μιὰ μίξερη  
φωνὴ τὸν ἔκοψε.

— Ὅχι δὲ θέλω νὰ πῶ αὐτὸ... μὴ ξέσω κ' ἐγώ... μά-  
σαγε τὰ λόγια του, στεναχωρημένος ποῦ βρέθηκε σὲ μιὰ  
τέτοια θέση, μὰ... μού φαίνεται πῶς γράφετε πράγματα,  
ποῦ τὰ ἔγραψαν τόσο ἄλλοι ὥστε μπορεῖ νὰ πῆ κανένας  
πῶς εἶναι παρμένο ἀπὸ κάποιον ἄλλο, εἶπε γλήγορα γλή-  
γορα κάπως ξαλαφρωμένος, ποῦ μπόρεσε νὶ βρῆ μιὰ ἔξοδο  
σὲ μιὰ τέτοια στενωχὴρὴ θέση.

— Μπὴ!... εἶπε ἀπὸ μέσα του μὲ θυμὸ γουρλώνοντας τὰ  
μεγάλα καστανὰ του μάτια, λὲς κ' ἠθέλε νὰ τὸν φάη ποῦ  
τοῦ τὸ χτύπησε μ' ἕνα τέτοιο κοροϊδευτικὸ τρόπο. Ἐγὼ  
κλέβω;... καὶ ἡ συνείδησή του σηκώθηκε θεοῦ. Καὶ τί  
εἶναι αὐτός; κανένας ἔξοχος; ξικουσιμένος; ἀγνωστομέ-  
νος; ποῦ κατακρίνει τὰ ἔργα τοῦ καθένα; τί εἶναι αὐτός;  
Ἔβγα ἕνας σὺν κ' ἔμένα καὶ σὺν τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμοίους  
μου καὶ λέγοντα: αὐτὴ ἀνακουφίζοταν ἡ καρδιά του. Καὶ  
ἔπεσε σὲ σκέψες. Σὺν ἠσύγασε λίγο ἀπὸ τὴν ἀγρία πάλη  
ποῦ γινότανε μέσα στὸ μυαλό του, σήκωσε τὸ κεφάλι του  
ἀγρυπνῶ καὶ τὸν ρώτησε μὲ δέλια.

— Καλὴ καὶ μπορεῖ νὰ δημοσιευτῆ σὲ κανένα περιοδικό;

— Ἴσως σὲ κανένα γνωστὸ σας ἐκδότη! καὶ σήκωσε τοὺς  
ὄμους. Μὰ τὸ ἔλεγε μὲ τέτοιο ὄρος, σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε ξά-  
στερα καὶ καθαρὰ πῶς εἶναι τόσο τιποτένιο τὸ διήγημά του,  
ὥστε εἶτανε ὅλος διόλου περὶ τὸ νὰ κινή καὶ λόγο.

Ἔτσι ἔ!... ψιθύρισε σὺν ἀφηρημένος, ἐνὸς τὸ μυαλό  
του ταξίδευε μακριά. Ἐπειτα σιγῆθηκε στὴν καρδιά του,  
σήκωσε τὸ γαστὴρ τοῦ παλτοῦ του, ἔχωσε τὴν ρεμπουτίλα  
ἴσα μὲ τὰ ροῦδία του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἔπεσε σὲ  
συλλογισμούς.

\*\*\*

Ἐξὸ ὁ ἥλιος ἔριχνε τὶς ἰσπερνὲς ἀχτίδες του, κ' ἔδινε  
σ' ὅλη τὴ φύση ἕνα ἀπαλό ροδίνιο χρῶμα. Τὸ φῶς σιγά-  
σιγά ἄρχισε νὰ ξαμύριεται καὶ τὸ σκοτάδι νὰ σκεπάζη τὴν

πλάση μὲ τὰ φτερά του. Ἀπάνω στὴν ταράτσα τῆς μπύρας,  
ἀκούονταν τὰ τραγούδια μερικῶν γλετζέδων, ποῦ τὰ συνό-  
δευε μὲ τὴ φάλτσα φωνὴ του ἕνα βιολί.

Ὡς τοῦ γέφυ εἰς τὰ δάση  
πληγωμένο κ' ἀνθυμολογεῖ  
μὲ φρεγὴν τραυματιομένην  
εἰς τὰ ξένα θρηνοῦται.

Στὰ πλαγιὰ τραπέζια ἀκούονταν οἱ φωνὲς μιανῆς παρῶ-  
ς ποῦ ἔπαιζε πρέφα.

— Ἐφτά μία!....

— Ἐφτά δύο!....

Ὁ μπαραφιέρης ἀναψε τὴ μικρὴ λάμπη καὶ τὴν χρέμασε  
στὴ μέση. Ἐνα ἀστενικὸ φῶς χύθηκε: λὲς κ' αὐτὸ ἔκλεινε  
γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἡμέρας.

\*\*\*

Σὲ λίγο ὁ κριτικὸς σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

— Γεῖ σου! τοῦ φώναξε προχωρώντας πρὸς τὴν πόρτα  
γιὰ νὰ βρῆ.

— Ἄντιο, ψιθύρισε ὁ ἄλλος ποῦ μόλις ἀκούστηκε χωρὶς  
νὰ σηκώσῃ καθόλου τὸ κεφάλι του, θυμωμένος ποῦ τὸν ἀ-  
νισύχησε μὲ τὸ ξαφνικὸ χαρῆτιμά του, καὶ ξανάκλεισε τὰ  
μάτια καὶ συλλογιζότανε.—

Μ' ἄχαρνα σηκώθηκε μὲ ὄρημη, σὺν νὰ τὸν κέντησε κατὶ  
καὶ ἄρχισε νὰ παραμιλῆ κλείνοντας καὶ ἀνοίγωντας σπι-  
σωδικὰ τὴ χέρια του.

— Πῶς πέρασα ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου; γιὰ κανένα μεγάλο;  
ἐγὼ ἕνας τιποτένιος; ἕνας φτωχός; ἄγνωστος σ' ὄλους;  
Καὶ λέγοντας αὐτὰ, βούτηξε μὲ ἀγρία χιρὶ τὸ χέρι στὴν  
τσέπη του καὶ τράβηξε μιὰ κόλλα χαρτὶ καὶ ἄρχισε νὰ τὴν  
κομματίζει ὥς ποῦ τὴν ἔκανε μικροσκοπικὰ χαρτάκια καὶ  
ἀνοίγωντας τὴν πόρτα μὲ δύναμη, εἰ σὸ πῶσε στὸ ἀέρα  
ψιθυρίζοντας.

— Ἄς τὸ διάολο κ' αὐτὸ κ' οἱ ιδέες μου.

\*\*\*

Μέσα ἀκούονταν ἀκόμα οἱ φωνὲς τῆς πιρῆς.

1918.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

## ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

## Η ΝΕΑ ΣΧΟΛΗ

Περίεργον! Ἡ νέα Σχολὴ τῶν Καθαροκολλάρων  
Ἐκδότη, ποῦ τῆς ἔπρεπε, δὲν ἔχει τὸν Κολλάρον.

\*\*\*

## ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Κατακαυμένη Μπαταριά, τῆς λεβεντιάς καμάρι  
Καὶ μὲ τῆς Λιμνοθάλασσας, τοῦ πόθου πυροφάνι  
Ὁ Μίλτος σὲ τραγούδησε μὲς στὸ γοργὸ πριόρι.  
...Κι' ὁ Μωρεὰς σὺν τὰκουσε πολὺ τοῦ κακοφάνη.

\*\*\*

## ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ κρῦο μνήμα,  
Τοῦ Ἀριστείου μαῦρο θῦμα,  
Δὲν ἀναπαύεται ὁ Φαῖδων  
Τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»  
Καὶ κάποιον ἄλλον παλιμπαῖδων.  
Καὶ μὲς στὸ χῶμα, ποῦ ἔταφη,  
Μὲ τσακισμένη τὴ γραφίδα  
—Τὸ σάββανό του ἐφημερίδα—  
Καὶ γράφει ἀκόμα, γράφει, γράφει...

ΑΠΟΚΑΥΚΟΣ

Τὰ ὄμορφα τὰ ποτάμια καὶ σὺν ξεχειλοῦνε ἀκόμα, ἔχει  
τὸ ξεγέλιμά τους κάποιον μεγαλεῖο, ποῦ καὶ τὰ γιγάνθια καὶ  
τὰ χόρτα κ' οἱ πέτρες κ' οἱ βράχοι ποῦ κυλοῦνε, φαίνον-  
ται σὰ νάτανε καμάρι τους καὶ πλοῦτος.

ΨΥΧΑΡΗΣ